

driftigt for Regjeringens Forslag om Forsvarsforanstaltninger, der skulle besytte Kjøbenhavn mod Spidsen, uden i fjerneste Maade at afgjøre Noget med Hensyn til det andet Spørgsmaal. Om dette Punkt er der nu faldet mere bestemte og klare Udtalelser, baade ved hvad den høitærede Regjering skriftlig har erklæret til Udvalget, og ved hvad der er udtalt her i Salen. Det er mig meget hjært, at man nu lige overfor Bælgerne skæper end nogensinde kan fastholde, at Vedtagelsen af Regjeringens Forslag fra forrige Samling aldeles Intet afgjør med Hensyn til Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Landbefæstning. — Forøvrigt vil jeg trøste den ærede sidste Taler og de, der med ham have saa stor Betænkelighed ved Vedtagelsen af den af Udvalget foreslaaede Dagsorden, med, at denne Dagsorden, som det forekommer mig, har grumme Lidt at sige. Naar den er vedtagen, hvad er der saa vedtaget? Ja, Folkethingets Flertal udtaler, at det er villigt til at bevilge „30 Millioner, tilveiebragte ved en Skat paa Indtægt og Formue, til Gjemmensjorselsen af en formaalkstjenlig Forsvarsplan, der udelukker Kjøbenhavns Befæstning ved nye, faste Værker,“ men det, at de ere villige dertil, er dog vel ikke det Samme, som at de ikke ere villige til at gjøre noget Andet, og det er altsaa en temmelig intetfigende Udtalelse. At sige, at man i dette Dødsblik ikke kan aflutte en Handel, men at man er villig til denne Handel til en senere Tid, har Intet at sige, og naar den Tid kommer, da der virkelig foreligger Forslag til Afgjørelse af det, som Flertallet er villigt til at gaa ind paa, er jeg overbevist om, at det betragter sig som fuldstændig ubundet ved, hvad det her udtaler; men netop derfor forekommer det mig at være en ganske mærkværdig Udtalelse. Naar de Herrer engang vilde tage Bladet fra Munden og frimodig udtale deres Mening, tror jeg, de vilde sige: Naar vi faae en Regjering, som vi synes at være, som det sig hør og høre, kunne vi ogsaa gaa med til meget Mere, end vi idag erklære os villige til at gaa ind paa; men naar denne Udtalelse ikke har Andet at betyde, synes det mig, at man lige saa godt kunde lade være at komme med den.

Hjært: Det høie Thing er nu saa vant til at høre det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgfreds (Sagd) forbauses over, hvad der kommer fra en vis Side i denne Sal, og derfor er det ikke saa underligt, at vi igjen idag have hørt det ærede Medlem begynde med at forbauses. Jeg vil tilstaa, det glædede mig, at han dog i Slutningen af sit Foredrag fandt adskillige Trostepunkter, i Særdeleshed dert, at dette Forslag Intet havde at betyde. Mærkværdigt nok er det, at han har saa Meget at dable ved det, da det dog er saa uskyldigt og intetfigende. Naar det Intet har at betyde, hvorfor skal man da have alle disse forstrækelige og forfærdelige Billeder oprullede for

sig om, hvad der vil ske baade nu og i Fremtiden? Naar det er saa intetfigende, saa lad det være, hvad det er, og saa er det heller ikke engang værdt at forbauses over det. For Resten vil jeg sige det ærede Medlem, at jeg kom til at forbauses og forundre mig over, at det ærede Medlem ikke ophører med at forbauses. Han har tidligere forbauset sig over, at Flertallet turde driste sig til og vove paa at komme med disse Forslag; men da Flertallet den 25de April er blevet saa betydelig forstærket, vil jeg raade det ærede Medlem til at høre op med at forbauses og til snarere at se sig om efter, om det ikke er rigtigt, hvad Flertallet vil. — Jeg har egentlig begjæret Ordet for at udtale mig om den foreliggende Dagsorden og navnlig om min Afstemning. Det er ganske vist, at jeg er i det ubehagelige Tilfælde, at jeg ikke kan stemme for denne Dagsorden. De Herrer ville vide, at min Stilling til dette Spørgsmaal er en lidt anden end Flertallets. Der har været en Tid, da jeg har været med til at byde de 30 Millioner — det var paa en Tid, da man gjorde sig Haab om, at man i Virkeligheden kunde komme til et Resultat — men overfor en Regjering, om hvilken man nu med Bestemthed veed — jeg tror forresten, man kunde vide det i Forveien — at der aldeles Intet er at opnaa med den, naar man ikke vil gaa ind paa dens Plan, at fremkomme med sit Tilbud og at udtale i en Dagsorden, at man vil byde 30 Millioner, forekommer mig at være for tidligt. Det er tidnok, naar der staar en Regjering overfor os, som har forandret Grundlaget, som vil forhandle paa det Grundlag, der er anvist af Flertallet. Man kaat da gjøre sig Haab om at komme til et Resultat, og det forekommer mig, da at være tidnok at byde de 30 Millioner. Jeg har derfor heller ikke uden Interesse hørt Regjeringen gennem sin Chef udtale, at den ikke satte den fjerneste Pris paa dette Tilbud, og jeg glædede mig ikke mindre over at høre, at Regjeringen heller ikke sætter Pris paa Mindretallets Forslag. Med andre Ord: Der foreligger ikke fra det høie Folkething — hvortil fra Flertallets eller Mindretallets Side — Noget, som denne Regjering i mindste Maade vil have med at gjøre. Det er ren Bessed, og det er rart; jeg sætter overordentlig Pris paa at faae ren Bessed, men derfor siger jeg ogsaa til mine ærede Venner af Flertallet, at det forekommer mig, at de i Altide ere komne frem med de 30 Millioner. Det har ingen Hast; lader os vente, indtil denne Regjering grundigt forandrer sin Plan eller der møder os en Regjering, som overhovedet vil forhandle med os paa det Grundlag, hvortil de 30 Millioner sigte. Jeg vedkjender mig nu som altid den Anskuelse, at jeg meget nødig gaar til store Foranstaltninger til Krigsvæsenet. Jeg siger: „store Foranstaltninger“; thi jeg stulde mene, at vi, i hvor ilde Flertallet og Andre i denne Sal end fra militær Side maa høre for, at Krigs-